

2. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην έλλειψη ελέγχου της δράσης της Επιτροπής. Το σύστημα κρατικών ενισχύσεων καθίσταται κατ' αυτόν τον τρόπο λευκή επιταγή για τα όργανα της εκτελεστικής εξουσίας, παρέχοντάς τους τη δυνατότητα να κρίνουν ως συμβατό με την κοινή αγορά οιονδήποτε τομέα από τους απαριθμούμενους ή μεταγενέστερα καθοριζόμενους από τα ίδια.
3. Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε εσφαλμένη εκτίμηση της ημερομηνίας έναρξης της ισχύουσας προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής. Ο αναιρεσείων είχε την πεποίθηση ότι εντός της Ένωσης υφίσταται μηχανισμός ο οποίος διασφαλίζει τη διαρκή εξέταση από την Επιτροπή των κρατικών ενισχύσεων που χορηγούνται βάσει του άρθρου 107 ΣΛΕΕ (της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης) προκειμένου να διαπιστωθεί αν επηρεάζουν την κοινή αγορά, όπως ορίζει το άρθρο 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Γι' αυτόν τον λόγο ο αναιρεσείων απευθύνθηκε στην Επιτροπή και της ζήτησε να ελέγξει την περίπτωση των κρατικών ενισχύσεων που χορηγούνταν στην Τσεχική Δημοκρατία στο πλαίσιο του ΕΠΕΚ. Η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα αυτό και ο αναιρεσείων συνήγαγε εκ τούτου ότι το προβλεπόμενο στο άρθρο 108 ΣΛΕΕ σύστημα ελέγχου δεν λειτουργεί. Κατά τον αναιρεσειόντα, η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποτελούσε την ύστατη επιλογή στην οποία ήλπιζε ότι δεν θα ήταν αναγκαίο να καταφύγει. Ο αναιρεσείων κατέβαλε προσπάθειες πέραν του μέσου όρου για να επισημάνει στην Επιτροπή τις παραλείψεις της στο πλαίσιο του σχεδιασμού και της υλοποίησης του ΕΠΕΚ, γι' αυτό και με βεβαιότητα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αδράνησε κατά τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία έτρεχε η προθεσμία άσκησης προσφυγής.
4. Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε υπέρτερο έννομο συμφέρον. Ανεξαρτήτως της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί του ζητήματος της ενδεχόμενης παραγραφής του δικαιώματος του αναιρεσειόντος, ο αναιρεσείων είναι πεπεισμένος ότι, δεδομένης της σημασίας του ζητήματος αυτού όχι μόνο σε εθνικό επίπεδο αλλά και για την Ευρωπαϊκή Ένωση στο σύνολό της, είναι αναγκαίο να αποφανθεί ρητώς το Δικαστήριο ποιος φέρει την ευθύνη σε περίπτωση εσφαλμένης πολιτικής ενισχύσεων, εάν δηλαδή στην περίπτωση αυτή ευθύνεται η Ευρωπαϊκή Ένωση ή το κράτος μέλος.

Αναίρεση που άσκησε στις 13 Απριλίου 2021 ο Évariste Boshab κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) στις 3 Φεβρουαρίου 2021 στην υπόθεση T-111/19, Evariste Boshab κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-242/21 P)

(2021/C 217/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Évariste Boshab (εκπρόσωποι: T. Bontinck, P. De Wolf, T. Payan, A. Guillerme, avocats)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Ο αναιρεσειών ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Φεβρουαρίου 2021 που επιδόθηκε στις 3 Φεβρουαρίου 2021, Evariste Boshab κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (T-111/19).
- να δικάσει την προσφυγή επί της ουσίας και να ακυρώσει την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/1940 του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 2018 καθόσον διατηρεί το όνομα του προσφεύγοντος στη θέση υπ' αριθ. 8 του παραρτήματος II της απόφασης 2010/788/ΚΕΠΠΑ, καθώς και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/1931 του Συμβουλίου της 10ης Δεκεμβρίου 2018, καθόσον διατηρεί το όνομα του προσφεύγοντος στη θέση υπ' αριθ. 8 του παραρτήματος Ια του κανονισμού (ΕΚ) 1183/2005 (!).
- να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτηση αναιρέσεως, ο αναιρεσειών ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Φεβρουαρίου 2021, Evariste Boshab κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση T-111/19, προς στήριξη της οποίας προβάλλει δύο λόγους που αντλούνται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και από πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης.

Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας και ιδίως το δικαίωμα ακρόασης του, καθόσον:

- έκρινε ότι η καθυστερημένη κοινοποίηση στοιχείων από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς ο αναιρεσείων να μπορεί να προβάλει τις παρατηρήσεις του πριν από την απόφαση περί ανανέωσης της ισχύος των επίμαχων περιοριστικών δεν αποτελούσε προσβολή του δικαιώματος ακρόασης καθότι η εν λόγω απόφαση δεν συνιστούσε νέο στοιχείο, και
- δεν άντλησε τα δέοντα συμπεράσματα που απέρρεαν από το ότι το Συμβούλιο, εν προκειμένω, δεν προέβη σε κανέναν έλεγχο.

Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης, καθόσον:

- δεν έλαβε υπόψη ότι τα περιοριστικά μέτρα έχουν προληπτικό και, εξ ορισμού, προσωρινό χαρακτήρα, η δε ισχύς τους εξαρτάται πάντοτε από τη συνέχιση συνδρομής των πραγματικών και νομικών περιστάσεων που συνέτρεχαν κατά τη λήψη τους, καθώς και από την ανάγκη διατήρησης τους προς επίτευξη του επιδιωκόμενου με τα μέτρα αυτά σκοπού,
- δεν διαπίστωσε ότι τα στοιχεία που προέβαλε το Συμβούλιο δεν ήταν ικανά να αιτιολογήσουν οιαδήποτε συμπεριφορά που εμπίπτει στο κριτήριο εγγραφής στους επίδικους καταλόγους, ήτοι πράξεις που συνιστούν σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και
- δεν θεώρησε μεμπτό το ότι το Συμβούλιο δεν εξέτασε τα στοιχεία που διαβίβασε ο αναιρεσείων στο πλαίσιο της διαδικασίας επανεξέτασης και δεν προέβη, βάσει αυτού, σε οικειούς ελέγχους.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1183/2005 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2005, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά των προσώπων που παραβιάζουν το εμπάργκο όπλων έναντι της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό (ΕΕ 2005, L 193, σ. 1).

Προσφυγή της 22ας Απριλίου 2021 — Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-259/21)

(2021/C 217/46)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (εκπρόσωποι: I. Liukkonen, I. Terwinghe)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Το προσφεύγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τα άρθρα 15 έως 17, 20 και 59, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 2021/92 του Συμβουλίου της 28ης Ιανουαρίου 2021 σχετικά με τον καθορισμό, για το 2021, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των αλιευτικών δυνατοτήτων στα ενωσιακά ύδατα και για τα ενωσιακά αλιευτικά σκάφη, σε ορισμένα μη ενωσιακά ύδατα (¹),
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Κατά το Κοινοβούλιο, οι νομοθετικές διατάξεις που διέπουν τον συγκεκριμένο τομέα, και ειδικότερα τα άρθρα 10, παράγραφος 4, και 15 του κανονισμού (ΕΕ) 2019/1241 (²) και το άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΕ) 2019/472 (³), προβλέπουν ότι μέτρα όπως αυτά τα οποία αφορά η παρούσα προσφυγή πρέπει να λαμβάνονται με κατ' εξουσιοδότηση πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 290 ΣΛΕΕ.